

Horké lázně

Jednou odpoledne mě pozvali na návštěvu naši sousedi Mei a Peng, jejichž domovem je Čína. Povídali jsme si, když tu se přede mnou objevil hrnek mléka. Číňani a mléko? To nejde k sobě! Zeptala jsem se. Srdečně se rozesmáli a přikyvovali. My nejsme Chanové, my jsme Mongolové. (92 % obyvatel Číny jsou Chanové, kteří nepijí mléko a nejedí sýry. Zbývajících 8 % tvoří Mongolové, Tibeťané, Mandžuoové a dalších asi padesát národnostních menšin.)

„Večer pojedeme do onsenu – horkých lázní, nechceš jet s námi?“ – „Zatím jsem o japonských lázních jen slyšela, pojedu s vámi ráda.“ Ve vestibulu jsme se rozdělili. Peng šel do mužské části, my do ženské. Všechno jsme si odložily do skříňek (plavky se zde nenosí) a přešly jsme do umývacího prostoru. Sprchy byly umístěny velmi nízko, při mytí se totiž sedí na malých židličkách. K dispozici tu byly šampony a tekutá mýdla. Několikrát jsme se pořádně vydrhly a pak jsme přešly do prostoru s bazény. Ve větším byla horká, léčivá a pěkně smradlavá sirná voda, v malém bazénu jen obyčejná studená. Prosklenými dveřmi se dalo projít do venkovního sirného bazénu, který jsem si velmi oblíbila. Lépe se tam dýchalo a navíc jsem mohla pozorovat noční oblohu.

Dříve byly onseny pro muže i ženy společné, nyní je většina oddělených. Ovšem i v Japonsku se časy mění a spousta lidí volá po návratu k tradici. Někde už jsou bazény opět společné, ovšem, jak si mi jeden kamarád postěžoval, chodí do nich bohužel jen dámy poněkud starší.

Masáž

Jednoho dne mě začala bolet záda, proto jsem se rozhodla navštívit masážní salón. Napřed jsme si zakokodali. Masér: „Doko ga itai deska?“ (Kde vás to bolí?) „Koko ga itai.“ (Tady mě to bolí.) Pokýval hlavou a odvedl mě k lůžku za závěsem. Odešel. Svlékla jsem se do kalhotek, zkříženými rukama jsem si decentně zakryla hrud' a čekala. Vstoupil. Ještě teď vidím jeho obrovské, hrůzou vytrěštěné oči, které si ale hned zakryl, a než zmizel, zařval: „Kite!“ (Obleč se!)

Byl evidentně v šoku. Ale proč? Věřím, že poprvé v životě spatřil ženskou nešizených slovanských tvarů, ale je to masér, tak už musel vidět různá těla. A proč se mám oblékat? Jak mě bude masírovat? Bez oleje? Všichni maséři, co znám, používají olej, nasucho to snad ani nejde. Byla jsem zmatená. Od maséra jsem takovou reakci opravdu nečekala. Oblékla jsem se tedy a zvědavě čekala, co se bude dít dál. Za chvilku přišel a přinesl jakési malinké elastické gatěčky. Měla jsem si je obléct. Koukala jsem na ně s nedůvěrou a přemýšlela, jestli mám vůbec šanci se do nich narvat. Nechápala jsem sice proč, ale statečně, i když horko těžko jsem do nich své pozadí nasoukala. Nyní jsem si už mohla lehnout. Nakonec mě ještě přikryl ručníkem a pak se teprve pustil do masáže. (Dnes už vím, že to byla masáž šiacu, při níž se pracuje s akupunkturními drahami a body.) Z masáže jsem nic moc neměla, protože jsem měla co dělat, abych se neudusila smíchy...